

◆ L'HORA NOVA ◆

INGENUAMENT

Insistentment, els agents provocadors malden per desmoralitzar la nostra reraguarda. Cada dia, a cada hora, circula el rumor maligne, amb el deliberat propòsit de sembrar la inquietud i la desconfiança entre nosaltres. Es una feina vesànica, que es practica arreu amb una irresponsabilitat inconcebible. Res hi fa que, en els més dels casos, la mateixa poca-solta faci caure en el despreci la historieta fantasiosa. Però, poc o molt, sempre queden resquícies de mal regust, que perjudiquen la moral d'intel·ligències mitjanes, i per aquesta raó no s'ha de deixar actuar impunement als qui es mostren interessats en crear un ambient de pessimisme. Adés les negrors pervenien de suposats perills revolucionaris; adés es profetitzaven contratemps de gran alcanç, i, com a consigna novíssima, s'escampa perfidiosament la versió de què ens ve al damunt un hivern de fam. Pot jugar-se amb una arma més temible, perquè no calgui posar-hi correcció? Es evident que només una lleu noció de responsabilitat ha de fer-nos reaccionar a temps per tal de tallar de rel la malèfica acció desmoralitzadora. Si bé l'escassetesa d'alguns articles s'ha de deixar sentir mentre duri la guerra, la limitació del consum i l'ordenació distributiva ens donen la garantia de què el poble no haurà de sofrir els horrors d'un abandó de govern. Es sols la perversitat del feixisme, que voldria provocar un estat de decaïment en l'Espanya proletària i republicana, amb la finalitat inconfessable de vèncer-la pels sofriments i la terrible misèria que sobrevindria sobre nosaltres si ens abandonéssim a recels mutus i, per tant, a restar eficiència a les normes que ens imposa el fet de la guerra. L'enemic ens vol desavinguts, afamats i en plena ruïna moral, ja que només

NO PODEM PERDRE !

Sé prou bé que no és pas precisament l'optimisme la característica més abundosa en la nostra reraguarda. Però no ignoro les causes. Es poca fe, poca convicció, desconèixer els lluitadors i, moltes vegades, és la superpeditació de l'egoisme a l'alt interès de la llibertat.

Quan hom té un contratemps i s'acovardeix, quan un revés us aturdeix, quan perdeu la confiança, us aboqueu insensatament al precipici de l'anorreament, i aleshores sou ningú i res. Només dol pel mal que els sense valor fan als pusil·lanimes.

Esdevé en el front, el contrari de la reraguarda, perquè no existeix la poca fe, no hi té cabuda el descortjament, no es coneix la covardia, ni personal ni mental; hom comprèn i diu joiós, amb el pit encès de foc llibertador: ¡¡No podem perdre!!

I no podem perdre perquè les ànsies de lluita són immenses i amb la gran quantitat i qualitat de moderníssim element bèl·lic hom s'exalta i amb furiosa empenta voldria caure com una impetuosa allau damunt aquesta faramalla infecta i traïdora de gent sense honra ni honor, que, com Judes perjur, s'han venut a l'imperialisme forà.

Però quan aquests buitres sanguinaris troben un poble com el nostre, que vol ésser lliure i té la sang que li bull a les venes, enfebrosida contra l'intent d'ésser pres i esclavitzat; quan una nació ja ha arribat al comble de la tolerància i es veu befada i a punt d'ésser víctima de la grapa sangonosa i de la petja enllotada de l'autocràcia i de la facció, es reïx en tot, en tot es supera i en gest magnífic i altiu, amb la supèrbia del qui res tem, perquè està segur de llur valer, potència i honor, descreua enèrgic els braços i en un rotund «prou» i «per sempre» es llença a la defensa i brega fulminantment fins a la fi, treient-se del damunt tots els indignes i traïdors.

Aixequen, doncs, els cors, *a'vergonyiu els covards; desprecieu els pobres d'esperit que no tenen prou fe per ésser optimistes* i reposeu en el convenciment de què no podem perdre.

Poble que lluita, que es defensa braument, amb el cap i amb les armes, no pot sucumbir. ¡No pot perdre! ¡¡No perdrà!! ¡¡¡Guanyarem!!!

RAMON VERDAGUER SALA

Alcorisa (Terol), 21 — 8 — 1937

en aquesta situació cauriem a les seves urpes. D'ací pervé l'esforç dels agents provocadors, de malejar l'ambient i tractar d'atemoritzar el poble amb presagis de immediats horrors i privacions, que no poden existir mentre man-

tingui la reraguarda una moral elevada. Escauria l'aplicació de mesures enèrgiques per acabar amb l'acció criminal dels servidors emboscats del feixisme.

ALFIL